

и въ този периодъ се приемала по наслѣдство, завѣщание и изборъ. Старата българска държава по външната си форма била едноставна, защото въ врѣме на византийското владичество въ България изчезнали старитѣ национални, племенни и териториални различия, както и областнитѣ владѣтели и владѣтелски родове, и се образувалъ единъ еднороденъ и едноставенъ български народъ, който обитавалъ на опрѣдѣлена територия, наречена България. Българското население и въ втория периодъ се дѣлило на несвободни, роби и свободни, а пъкъ послѣднитѣ се дѣлили на съсловия.

§ 3.

Извори и литература.

Извори. Изворъ за историята на българското право изобщо и въ частностъ за историята на българското държавно право е всичко онова, отъ което се черпи материалъ за нейния прѣдметъ. Изворитѣ на българската правна история се дѣлятъ на слѣднитѣ двѣ главни категории: *извори въ широкъ смисълъ* и *извори въ тѣсенъ смисълъ*.

Правно-исторични извори въ широкъ смисълъ сж всички ония извори, съ които си служи и политичната история, но само съ тази разлика, че за българската правна история иматъ по-голѣмо значение изворитѣ, които съдържатъ извѣстенъ правенъ материалъ и иматъ връзка съ правния животъ на българитѣ. Историчнитѣ извори се подраздѣлятъ на *остатѣци* и *прѣдания*. Остатѣкъ е всичко онова, което само свидѣтелствува за нѣщо нему съврѣменно и което, макаръ че причината, която го е прѣдизвикала, отдавна е изчезнала, пакъ се запазило до сегашнитѣ врѣмена, безъ обаче да бжде прѣдзначено да запази споменъ за онова старо врѣме.